

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 8. marca 2017¹

Zadeva C-569/15

X
proti
Staatssecretaris van Financiën

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske))

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Uredba (EGS) št. 1408/71 – Socialna varnost – Določitev zakonodaje, ki se uporablja – Člen 13(2)(a) in člen 14(2)(b)(i) – Oseba, običajno zaposlena na ozemlju dveh držav članic – Zaposlena oseba na trimesečnem neplačanem dopustu, ki opravlja dejavnost kot zaposlena oseba v drugi državi članici“

Uvod

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe izhaja iz postopka pred Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) med X in Staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance) v zvezi s plačilom dohodnine in prispevkov za socialno varnost za leto 2009.

2. Predložitveno sodišče prosi Sodišče za smernice glede razlage kolizijskih pravil iz člena 13(2)(a) in člena 14(2)(b)(i) Uredbe (EGS) št. 1408/71.² Predložitveno sodišče zlasti sprašuje, ali je treba zaposleno osebo, ki je med neplačanim dopustom tri mesece zaposlena v drugi državi članici, šteti za osebo, ki je običajno zaposlena na ozemlju dveh držav članic, zato da se določi zakonodaja, ki se uporablja.

Pravni okvir

3. Člen 1 Uredbe št. 1408/71 vsebuje to opredelitev „zaposlene osebe in samozaposlene osebe“:

„(a) zaposlena oseba in samozaposlena oseba pomeni:

vsako osebo, ki je obvezno zavarovana ali ima prostovoljno nadaljnje zavarovanje za enega ali več zavarovalnih primerov, zajetih s področji sistema socialne varnosti za zaposlene ali samozaposlene osebe ali s posebnim sistemom za javne uslužbence“.

¹ Jezik izvirnika: angleščina.

² Uredba Sveta z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, kakor je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 3) (v nadaljevanju: Uredba št. 1408/71). Uredba št. 1408/71 je bila s 1. majem 2010 razveljavljena in nadomeščena z Uredbo (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72). Vendar se za postopek v glavni stvari uporablja še naprej *ratione temporis*.

4. Člen 13 navedene uredbe določa:

„1. Ob upoštevanju členov 14c in 14f se za osebe, za katere velja ta uredba, uporablja zakonodaja samo ene države članice. Zakonodaja, ki se uporabi, se določi v skladu z določbami tega naslova.

2. V skladu s členi [od] 14 do 17:

(a) za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice ali če je registrirani sedež ali poslovna enota podjetja ali posameznika, ki osebo zaposluje, na ozemlju druge države članice“.

5. Člen 14(2)(b)(i) navedene uredbe določa:

„2. Za osebo, ki je običajno zaposlena na ozemlju dveh ali več držav članic, se veljavna zakonodaja določi na naslednji način:

[...]

(b) Za osebo, ki ni omenjena v (a), velja:

(i) zakonodaja države članice, v kateri stalno prebiva, če opravlja svojo dejavnost deloma na tem ozemlju ali če pripada več podjetjem ali več delodajalcem, ki imajo svoje registrirane sedeže ali poslovne enote na ozemlju različnih držav članic“.

Dejansko stanje v postopku v glavni stvari

6. X je nizozemska državljanica, ki stalno prebiva in je zaposlena na Nizozemskem.

7. S svojim nizozemskim delodajalcem se je dogovorila, da bo med 1. decembrom 2008 in 28. februarjem 2009 izrabila neplačani dopust v skladu s posebnim dogovorom. Dogovorjeno je bilo, da bo njena pogodba o zaposlitvi ostala veljavna in da se bo 1. marca 2009 vrnila k rednim delovnim obveznostim.

8. X je v času neplačanega dopusta bivala v Avstriji in bila zaposlena kot učiteljica smučanja pri delodajalcu s sedežem v Avstriji. V tistih mesecih na Nizozemskem ni delala.

9. Spor o glavni stvari med X in Staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance) se nanaša na odmero dohodnine in prispevkov za socialno varnost za leto 2009. Spor se nanaša zlasti na vprašanje, ali je bila X januarja in februarja 2009 obvezno zavarovana v okviru nizozemskega sistema socialne varnosti in torej zavezana plačati prispevke za socialno varnost na Nizozemskem.

10. Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (pritožbeno sodišče v Arnhem-Leeuwardenu, Nizozemska) je v pritožbi zoper sodbo Rechtbank Gelderland (okrožno sodišče, Gelderland) odločilo, da delovno razmerje med X in nizozemskim delodajalcem med neplačanim dopustom ni bilo prekinjeno in da se je tudi v zadevnih dveh mesecih uporabljala nizozemska zakonodaja.

11. X je zoper navedeno sodbo vložila kasacijsko pritožbo pri predložitvenem sodišču.

12. Predložitveno sodišče navaja, da kasacijska pritožba odpira vprašanje, katera določba Uredbe št. 1408/71 določa zakonodajo, ki se uporablja za januar in februar 2009. Po mnenju navedenega sodišča je to lahko splošno kolizijsko pravilo iz člena 13(2)(a) navedene uredbe ali posebno pravilo iz člena 14(2)(b)(i) navedene uredbe, ki se nanaša na osebe, ki so običajno zaposlene na ozemlju dveh ali več držav članic. Ker je bila X v zadevnih mesecih dejansko zaposlena izključno v Avstriji, bi bilo

mogoče zastopati stališče, da bi se zanjo morala uporabiti izključno avstrijska zakonodaja. Vendar bi bilo mogoče zastopati tudi stališče – kakor se je dejansko odločilo nižje sodišče – da je bila običajno zaposlena na ozemlju dveh držav članic, in sicer Nizozemske in Avstrije. To bi pomenilo, da se v skladu s členom 14(2)(b)(i) Uredbe št. 1408/71 uporablja nizozemska zakonodaja.

13. Zato predložitveno sodišče dvomi, ali se lahko Nizozemska šteje za državo članico, v kateri je bila X med neplačanim dopustom običajno zaposlena, ob njeni hkratni zaposlitvi v Avstriji. V skladu z nacionalno zakonodajo je bila v zadevnem obdobju zaposlena pri nizozemskem delodajalcu, čeprav je bila na neplačanem dopustu in dejansko na Nizozemskem ni delala. Vendar se odpira vprašanje, ali je treba šteti, da je bila X „običajno“ zaposlena v dveh državah članicah za namene člena 14(2) Uredbe št. 1408/71. Dodatno vprašanje je, ali je treba kraj zaposlitve preučiti glede na daljše obdobje, na primer koledarsko leto. Predložitveno sodišče ugotavlja, da bi bila posledica krajšega časovnega okvira pogosto ponovno ugotavljanje zavarovalnega položaja in potencialne pogoste spremembe zakonodaje, ki se uporablja, skupaj s povezanim upravnim bremenom za zadevno osebo.

Vprašanja za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

14. V teh okoliščinah je Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanja:

- „1. Ali je treba naslov II Uredbe [...] št. 1408/71 razlagati tako, da se za zaposleno osebo s stalnim prebivališčem na Nizozemskem, ki svojo dejavnost običajno opravlja na Nizozemskem in ki koristi neplačani dopust v trajanju treh mesecev, šteje, da je v tem obdobju (tudi) še naprej zaposlena na Nizozemskem, če (i) delovno razmerje v navedenem obdobju še naprej traja in (ii) se omenjeno obdobje za namene nizozemskega zakona o brezposelnosti šteje za obdobje, v katerem oseba opravlja dejavnost v okviru zaposlitve?
2. (a) Katero zakonodajo je treba na podlagi Uredbe [...] št. 1408/71 šteti za upošteveno, če je ta zaposlena oseba v času trajanja neplačanega dopusta zaposlena v drugi državi članici?
- (b) Ali je v zvezi s tem še pomembno, da je bila zadevna oseba v naslednjem letu dvakrat in v sledečih treh letih za obdobja od približno enega do dveh tednov zaposlena v omenjeni drugi državi članici, ne da bi na Nizozemskem koristila neplačani dopust?“

15. Sodno tajništvo Sodišča je predložitveno odločbo z dne 30. oktobra 2015 prejelo 5. novembra 2015. Pisna stališča so predložile nizozemska in češka vlada ter Evropska komisija. Nizozemska vlada in Komisija sta na obravnavi 14. decembra 2016 podali ustna stališča.

Analiza

16. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje – zato da bi določilo zakonodajo, ki se uporablja – ali je treba člen 14(2) Uredbe št. 1408/71 razlagati tako, da se oseba, ki stalno prebiva in je zaposlena v državi članici (Nizozemska) ter ki za tri mesece vzame neplačani dopust, da bi opravljala dejavnost zaposlene osebe v drugi državi članici (Avstrija), v tem obdobju šteje za običajno zaposleno v dveh državah članicah.

17. Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem v bistvu ugotoviti, katera zakonodaja je z določbami iz naslova II Uredbe št. 1408/71 opredeljena kot upoštevena za tako osebo.

18. Po mojem mnenju se vprašanji medsebojno prepletata. Če bi bil odgovor na prvo vprašanje potrjen in bi se X štela za običajno zaposleno v dveh državah članicah, bi zanjo v skladu s kolizijskim pravilom iz člena 14(2)(b)(i) Uredbe št. 1408/71 veljala zakonodaja države članice, na ozemlju katere stalno prebiva, se pravi zakonodaja Nizozemske. Če pa bi se štelo, da X v času neplačanega dopusta ni bila zaposlena na Nizozemskem, bi bila v zadevnih mesecih upoštevana avstrijska zakonodaja.

19. Odpira se vprašanje, ali se lahko položaj X v razmerju do njenega nizozemskega delodajalca v obdobju neplačanega dopusta šteje za obdobje (običajne) zaposlitve, zato da se uporabijo kolizijska pravila iz naslova II Uredbe št. 1408/71.

20. Stališča, ki so jih Sodišču predložile zainteresirane strani, se glede tega razlikujejo.

21. Nizozemska vlada in Komisija trdita, da je bila X med neplačanim dopustom še naprej zaposlena na Nizozemskem, se pa njuni utemeljitvi nekoliko razlikujeta. Nizozemska vlada poudarja, da je v tem obdobju še vedno veljala njena pogodba o zaposlitvi in da je bila še naprej zavarovana kot delavka na podlagi nizozemske zakonodaje o socialni varnosti. Nizozemska zakonodaja dopušča tako obravnavo za največ 78 tednov neplačanega dopusta.

22. Komisija navaja, da začasna prekinitve delovnega razmerja za omejeno obdobje sama po sebi zadevni osebi ne more odvzeti statusa „zaposlene osebe“. Odločilno je to, da kljub tej začasni prekinitvi oseba ostane zavarovana pred tveganji v okviru sistema socialne varnosti iz člena 1(a) Uredbe št. 1408/71.³

23. Češka vlada je nasprotnega mnenja in trdi, da se obdobje neplačanega dopusta, v katerem zadevna oseba ne opravlja dela za svojega nizozemskega delodajalca in ne prejme nobenega plačila, ne more šteti za obdobje zaposlitve, da bi se določila zakonodaja, ki se uporablja. Češka vlada dalje navaja, da opredelitev tega obdobja kot obdobja zaposlitve v skladu z nacionalnim pravom ne bi smela vplivati na to ugotovitev.

24. Ugotavljam, da določbe naslova II Uredbe št. 1408/71, katerega del sta člen 13 in člen 14, predstavljajo celovit in enoten sistem kolizijskih pravil, katerih namen je zagotoviti, da za delavce, ki se gibljejo v Uniji, velja sistem socialne varnosti samo ene države članice, da se preprečijo možnost uporabe več kot enega zakonodajnega sistema in zapleti, do katerih bi lahko prišlo v takem položaju.⁴

25. V obravnavanem primeru je treba določiti, ali se za zadevni položaj uporablja splošno kolizijsko pravilo iz člena 13(2) Uredbe št. 1408/71 (*lex loci laboris*) ali posebno pravilo iz člena 14(2)(b)(i) (*lex domicilii*), ki se uporabi za osebo, ki je običajno zaposlena na ozemlju dveh ali več držav članic.

26. Pri tem je treba ugotoviti, ali je bila X običajno zaposlena tako v Avstriji kot na Nizozemskem v smislu te zadnje določbe.

27. Prvič, v zvezi z njeno dejavnostjo v Avstriji ne vidim bistvenih razlogov, zaradi katerih te dejavnosti ne bi bilo mogoče upoštevati, zato da se ugotovi, ali je bila običajno zaposlena v dveh državah članicah. Zlasti, kot pravilno ugotavlja Komisija, zaposlitve, ki traja tri zaporedne mesece, nikakor ni mogoče šteti za povsem postransko dejavnost, ki je ne bi bilo treba upoštevati pri določanju zakonodaje, ki se uporablja. Dejansko stanje v obravnavani zadevi kaže, da je X v treh mesecih neplačanega dopusta dejansko opravljala ekonomsko dejavnost izključno v Avstriji. Jasno je, da te dejavnosti ni mogoče prezreti pri uporabi kolizijskih pravil iz Uredbe št. 1408/71.

3 Glej sodbo z dne 7. junija 2005, Dodl in Oberhollenzer (C-543/03, EU:C:2005:364, točki 31 in 34).

4 Glej zlasti sodbo z dne 24. marca 1994, Van Poucke (C-71/93, EU:C:1994:120, točka 22).

28. Drugič, zadeva je manj jasna, ko je treba določiti, ali je X med neplačanim dopustom opravljala dejavnost kot zaposlena oseba na Nizozemskem, saj v tem obdobju v tej državi članici dejansko ni opravljala nobene dejavnosti.

29. Treba je poudariti, da sta v členu 1 zadevne uredbe v zvezi z njenim področjem uporabe *ratione personae* pojma „zaposlena oseba“ in „samozaposlena oseba“ na prvem mestu opredeljena kot „vsak[a] oseb[a], ki je obvezno zavarovana ali ima prostovoljno nadaljnje zavarovanje za enega ali več zavarovalnih primerov, zajetih s področji [zadevnega] sistema socialne varnosti“.

30. Oseba ima status „zaposlene osebe“ v smislu navedene uredbe, če je obvezno ali prostovoljno zavarovana, pa čeprav samo za primer posameznega tveganja, v okviru splošnega ali posebnega sistema socialne varnosti iz člena 1(a) navedene uredbe, ne glede na obstoj delovnega razmerja.⁵

31. V sodbi *Dodl and Oberhollenzer*⁶ je Sodišče ugotovilo, da to, ali oseba še naprej spada na področje uporabe *ratione personae* Uredbe št. 1408/71, ni odvisno od statusa delovnega razmerja, temveč od tega, ali je zavarovana za primer tveganj v okviru sistema socialne varnosti iz člena 1(a) navedene uredbe. Začasna prekinitve glavnih obveznosti iz delovnega razmerja za določeno obdobje sama po sebi zaposleni osebi ne more odvzeti statusa „zaposlene osebe“.⁷

32. Menim, da je ta sodna praksa – kot trdi Komisija – upoštevna tudi v obravnavani zadevi.

33. Seveda to, da je oseba zavarovana v okviru sistema socialne varnosti, samo po sebi ne zadostuje za ugotovitev, da ta oseba običajno opravlja dejavnost na ozemlju države članice. Glede na besedilo člena 14(2) mora obstajati tudi delovno razmerje.⁸ Tako je treba v tem primeru za določitev, ali je X med neplačanim dopustom opravljala dejavnost na Nizozemskem ob hkratnem opravljanju ločene dejavnosti v Avstriji, upoštevati, prvič, ali je bilo njeno delovno razmerje ohranjeno, na primer, če je bilo izvajanje njene pogodbe o zaposlitvi začasno prekinjeno, in drugič, ali je na Nizozemskem ohranila status zaposlene osebe v smislu člena 1(a) Uredbe št. 1408/71.

34. Kar zadeva prvi element, se glede na predložitveno odločbo zdi, da se je delovno razmerje med X in nizozemskim delodajalcem v obdobju neplačanega dopusta nadaljevalo dejansko in v skladu z nizozemsko zakonodajo, ki je zakonodaja, ki se uporablja za zadevno delovno razmerje. Kar zadeva drugi element, je X, kolikor je v zadevnem obdobju pripadala področju sistema socialne varnosti na Nizozemskem, v njem ohranila tudi status „zaposlene osebe“ v smislu člena 1(a) Uredbe št. 1408/71, ne glede na to, ali je v tem navedenem obdobju dejansko opravljala ekonomsko dejavnost. Iz tega izhaja, da je kljub začasni prekinitvi delovnega razmerja v eni od teh dveh držav X treba šteti za običajno zaposleno v dveh državah članicah zaradi uporabe naslova II Uredbe št. 1408/71.

35. Kot je pojasnilo predložitveno sodišče, dvomi v zvezi z obravnavano zadevo izhajajo iz dejstva, da je bil X odobren poseben, neplačani dopust, ki se od običajnih prekinitev zaposlitve, kot sta omejeni delovni čas ali letni dopust, razlikuje v tem, da začasno neopravljanje dela ne izhaja neposredno iz pogodbe o zaposlitvi, temveč iz posebnega sporazuma, ki ga predvideva nizozemsko delovno pravo. Vendar menim, da je položaj – če prekinitve dejavnosti v skladu s posebnim sporazumom ostane začasna in zadevna oseba ostane zavarovana v sistemu socialne varnosti na Nizozemskem – primerljiv z drugimi, bolj tipičnimi primeri opravljanja dveh sočasnih dejavnosti v dveh državah članicah, na

5 Sodbi z dne 12. maja 1998, *Martínez Sala* (C-85/96, EU:C:1998:217, točka 36), in z dne 11. junija 1998, *Kuusijärvi* (C-275/96, EU:C:1998:279, točka 21).

6 Sodba z dne 7. junija 2005 (C-543/03, EU:C:2005:364).

7 Sodba z dne 7. junija 2005, *Dodl and Oberhollenzer* (C-543/03, EU:C:2005:364, točka 31). Glej tudi točko 12 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca L. A. Geelhoeda v zadevi *Dodl in Oberhollenzer* (C-543/03, EU:C:2005:112).

8 Glej v zvezi s podobnim izrazom iz člena 13 Uredbe 883/2004 Fuchs M./Cornelissen R., *EU social security law: a commentary on EU Regulations 883/2004 and 987/2009*, Oxford Hart 2015, str. 177.

primer med plačanim dopustom ali ob koncu tedna.⁹ Če bi X v zadevnem obdobju vzela plačani dopust za opravljanje svoje dodatne dejavnosti kot učiteljica smučanja v Avstriji, bi se to gotovo štelo za zaposlitev v dveh državah članicah. Menim, da bi morali enako ugotoviti v tem primeru, v katerem je bila X na neplačanem dopustu, saj je bila njena pogodba o zaposlitvi prekinjena samo začasno, X pa je ostala zavarovana v okviru nizozemskega sistema socialne varnosti.

36. Po mojem mnenju je predlagana razlaga skladna z namenom pravil iz naslova II Uredbe št. 1408/71, katerih cilj je delavcem omogočiti prosto gibanje in svobodo opravljanja storitev ter s tem spodbuditi tudi ekonomsko prepletanje ob hkratnem preprečevanju upravnih zapletov, zlasti za delavce in podjetja.¹⁰

37. V obravnavani zadevi bi uporaba splošnega kolizijskega pravila (*lex loci laboris*) pomenila, da za položaj X velja nizozemska zakonodaja, razen za en mesec leta 2008 in dva meseca leta 2009, ko zanjo velja avstrijska zakonodaja. Po mojem mnenju to ne bi bilo skladno z namenom kolizijskih pravil iz naslova II Uredbe št. 1408/71.

38. Pogoste spremembe zakonodaje, ki se uporablja, pomenijo dodatna upravna bremena. Čeprav je v obravnavani zadevi X podvomila o upoštevni nizozemske zakonodaje med svojim neplačanim dopustom, vseeno menim, da bi bilo v večini primerov zaradi dodatnih upravnih postopkov za delavca migranta bolje, če bi zanj še naprej veljala zakonodaja iste države članice. Tudi nizozemska vlada in Komisija močno zagovarjata to stališče.

39. Nazadnje, povsem podredno ugotavljam, da se ta razlaga sklada tudi z opredelitvijo osebe, ki „običajno opravlja dejavnost zaposlene osebe v dveh ali več državah članicah“, iz Uredbe št. 883/2004, ki je, čeprav se za obravnavano zadevo ne uporablja *ratione temporis*, poučna, ker poskuša povzeti prej obstoječo prakso. Zlasti se ta opredelitev nanaša na osebo, „ki hkrati ali izmenično za isto podjetje ali delodajalca ali za različna podjetja ali delodajalce opravlja eno ali več ločenih dejavnosti v dveh ali več državah članicah“.¹¹

40. Ob upoštevanju vseh teh razlogov menim, da bi se moralo glede na to, da je neplačani dopust pomenil samo začasno prekinitvev izvajanja pogodbe o zaposlitvi na Nizozemskem in da je X ostala zavarovana v okviru nizozemskega sistema socialne varnosti, šteti, da je ohranila status zaposlene osebe na Nizozemskem. Za njen položaj od 1. decembra 2008 do 28. februarja 2009 bi se torej uporabljal člen 14(2)(b)(i) Uredbe št. 1408/71, ki določa uporabo *lex domicilii*, v tem primeru nizozemske zakonodaje.

41. Pri odgovoru na vprašanje 2(b) predložitvenega sodišča bi rad poudaril, da ker je jasno, da je treba za X šteti, da je bila v zadevnem obdobju zaposlena v Avstriji, za določitev zakonodaje, ki se uporablja v obravnavanem primeru, ni pomembno, ali je bila tudi v poznejših letih zaposlena v Avstriji.

9 Glej v zvezi s podobnimi določbami iz člena 11 in člena 13 Uredbe št. 883/2004 Praktični vodnik o zakonodaji, ki se uporablja v Evropski uniji (EU), Evropskem gospodarskem prostoru (EGS) in Švici (Evropska komisija, 2013), str. 24 in 25. Treba je opozoriti, da je glede na izjavo o omejitvi odgovornosti praktični vodnik pripravila upravna komisija za koordinacijo sistemov socialne varnosti, sestavljena iz predstavnikov držav članic, in da je njegov namen zagotoviti praktično orodje za pomoč pri določanju zakonodaje o socialni varnosti, ki se uporablja, vendar ne odraža nujno uradnega stališča Komisije.

10 Sodbi z dne 17. decembra 1970, Manpower (35/70, EU:C:1970:120, točka 10), in z dne 9. novembra 2000, Plum (C-404/98, EU:C:2000:607, točka 19). V zvezi s sodno prakso poljskega vrhovnega sodišča glej tudi Ślebzak, K., *Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego*, LEX Wolters Kluwer, Varšava, 2012, str. 242.

11 Glej člen 14(5) Uredbe (ES) št. 987/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe (ES) št. 883/2004 (UL 2009, L 284, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 465/2012 (UL 2012, L 149, str. 4), ki določa: „5. Za namene uporabe člena 13(1) osnovne uredbe oseba, ki „običajno opravlja dejavnost zaposlene osebe v dveh ali več državah članicah“, pomeni osebo, ki hkrati ali izmenično za isto podjetje ali delodajalca ali za različna podjetja ali delodajalce opravlja eno ali več ločenih dejavnosti v dveh ali več državah članicah.“

42. V nasprotju s primeri, obravnavanimi v sodni praksi, ki jo navaja predložitveno sodišče,¹² je bila X hkrati zaposlena v dveh državah članicah pri dveh različnih delodajalcih. Zato ni treba upoštevati časovne omejitve 12 mesecev v zvezi z začasno napotitvijo zaposlenih niti ugotavljati, ali je bila njena zaposlitev v Avstriji „začasna“.

43. Na koncu bi opozoril še na nekaj.

44. Namen kolizijskih pravil iz naslova II Uredbe št. 1408/71 ni samo omogočiti načelo ene države, temveč tudi zagotoviti, da ostane delavec migrant v celoti zavarovan v okviru sistema socialne varnosti, kadar opravlja dejavnost v dveh ali več državah članicah.

45. Kot sem že poudaril v eni od prejšnjih zadev,¹³ bi bilo treba v zvezi s tem v mejnih prim

46. erih – kot je obravnavana zadeva – upoštevati raven dajatev, ki jih dodeljuje zakonodaja zadevne države članice, da bi se zagotovilo, da obravnavana zakonodaja zadevne osebe ne izključuje iz zaščite, ki jo zagotavljajo temeljna področja socialne varnosti. Če bi bila raven zaščite, ki je na voljo v okviru take zakonodaje, očitno nezadostna, bi bilo to treba upoštevati pri določanju zakonodaje, ki se uporablja. Zlasti bi lahko bilo primerno začasno prekiniti uporabo zakonodaje, določene v skladu s kolizijskimi pravili, in uporabiti zakonodajo druge države članice, ki zagotavlja zadostno zaščito.

47. Vendar se zdi, da ti zadnji razmisleki ne veljajo za obravnavano zadevo, saj je nizozemska vlada na obravnavi potrdila, da je X med neplačanim dopustom ostala zavarovana na vseh pomembnih področjih nizozemskega sistema socialne varnosti.

48. Glede na navedene ugotovitve menim, da je treba člen 14(2)(b)(i) Uredbe št. 1408/71 razlagati tako, da se v okoliščinah, kot so tiste v postopku v glavni stvari, oseba, ki stalno prebiva in je zaposlena v državi članici ter ki za tri mesece vzame neplačani dopust, da bi se zaposlila pri drugem delodajalcu v drugi državi članici, v tem obdobju zaradi določitve zakonodaje, ki se uporablja, šteje za običajno zaposleno v dveh državah članicah. V skladu z navedeno določbo za tako osebo velja zakonodaja države stalnega prebivališča.

Predlog

49. Glede na navedene ugotovitve Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je predložilo Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske), odgovori:

Člen 14(2)(b)(i) Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, kakor je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996, je treba razlagati tako, da se v okoliščinah, kot so tiste v postopku v glavni stvari, oseba, ki stalno prebiva in je zaposlena v državi članici ter ki za tri mesece vzame neplačani dopust, da bi se zaposlila pri drugem delodajalcu v drugi državi članici, v tem obdobju zaradi določitve zakonodaje, ki se uporablja, šteje za običajno zaposleno v dveh državah članicah. V skladu z navedeno določbo za tako osebo velja zakonodaja države stalnega prebivališča.

12 Sodba z dne 4. oktobra 2012, Format Urządzenia i Montażu Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, točke od 35 do 37).

13 Glej moje sklepne predloge v zadevi Franzen in drugi (C-382/13, EU:C:2014:2190, točki 89 in 90).